

Αιμιλία Υψηλάντη και Δέσποινα Μπεμπεδέλη στο έργο της Νόρμαν «Καληνύχτα, μητέρα»

Η ζωή με τη μητέρα

«Θ' αυτοκτονήσω μαμά...» ανακοινώνει η Τζέσι στη μητέρα της Θέλμα, σχεδόν μόλις αρχίζει το έργο της Μάρσα Νόρμαν «Καληνύχτα μητέρα» (1982). Η μητέρα βέβαια δεν είναι έτοιμη να δεχτεί μια τέτοια απόφαση. Το παίρνει για αστείο, προσπαθεί ν' αλλάξει κουβέντα κι όταν καταλαβαίνει πως η κόρη της το έχει αποφασίσει, προσπαθεί να την κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Θα ικετεύσει, θα εκβιάσει, θα λιποθυμήσει. Η Τζέσι όμως είναι αποφασισμένη. Δεν μπορεί να ζήσει άλλο σ' αυτό τον κλοιό που τη σφίγγει και τη σκοτώνει κάθε λεπτό της μέρας. Τα έχει μετρήσει όλα, έχει δει πως δεν υπάρχει καμιά, μα καμιά ελπίδα αλλαγής και με εκπληκτική μεθοδικότητα προετοιμάζει τα πάντα. Πώς θα περνά η μητέρα της, τι θα τρώει, ποιους να ειδοποιήσει...

Πρόκειται βέβαια για μία «άλλη» εικόνα της αμερικανικής οικογένειας: της σπαρακτικής, θλιβερής, αξιολύπητης,

Μάρσα Νόρμαν
«Καληνύχτα,
μητέρα» στο
θέατρο «Αργώ»

μακριά από κάθε «Ονειρο» εικόνας της. Όταν μάλιστα πρόκειται για εκείνη της αμερικανικής επαρχίας, και συγκεκριμένα του Νότου, τα πράγματα είναι ακόμη πιο ζοφερά. Κάτι που η συγγραφέας Μάρσα Νόρμαν γνωρίζει πολύ καλά. Γεννημένη και μεγαλωμένη η ίδια σε επαρχιακή πό-

λη (στην Κεντάκι) έγραψε για πρόσωπα και καταστάσεις που γνωρίζει από πρώτο χέρι. Με μια γλώσσα άμεση, που έχει κάτι από το θέατρο του Ντέιβιντ Μάμει, με μετρημένες σιωπές και τη χρήση του αληθινού χρόνου (το δράμα εκτυλίσσεται στο χρονικό διάστημα που παίζεται στη σκηνή), αλλά και μια πλοκή που αναπόφευκτα οδηγεί σ' ένα προκαθορισμένο, συγκλονιστικό φινάλε από το οποίο δεν υπάρχει διέξοδος, φέρνοντας στο νου την αρχαία τραγωδία, η Νόρμαν έφτιαξε μία οικογενειακή τραγωδία που παίζεται καθημερινά σε πολλά σπίτια, έστω κι αν δεν έχει το ίδιο τραγικό τέλος.

Αυτή την εσωτερική και εξωτερική σύγκρουση ανάμεσα στα δύο πρόσωπα τόνισε με τη σκηνοθεσία του ο Χρήστος Δήμας, κινώντας με άνεση τα πρόσωπά του στο λιτό, λειτουργικό σκηνικό της Κικής Πίτα, αφήνοντάς τα να μας αποκαλύψουν σταδιακά τα άγχη και τις φοβίες τους, ιδιαίτερα όμως τη φρικτή μοναξιά τους, ρίχνοντας, στην πορεία, κυριολεκτικά λάδι στις πληγές τους. Η Αιμιλία Υψηλάντη τόνισε την αυτοκαταστροφική πλευρά του χαρακτήρα της Τζέσι, πρακτική, από τη μια, σε σχέση με την όλη προετοιμασία της αυτοκτονίας της, αδυσώπητη, από την άλλη, προς μια πανικόβλητη μητέρα. Τον πανικό της μάνας που φοβάται να μείνει ξαφνικά μόνη έδωσε με ξεχωριστή δύναμη και πάθος, αφήνοντας να διαφανεί κάπως αχνά και κάποια δόση υποκρισίας, η Δέσποινα Μπεμπεδέλη, έτοιμη για το κάθε τι, φτάνει να σταματήσει μία αναπόφευκτη, απ' ότι αρχίζει να αναγνωρίζει στην πορεία, μοίρα. Δυο συγκλονιστικές ερμηνείες σ' ένα έργο που πράγματι σε καθηλώνει.

Μια πολύ καλή παράσταση σ' ένα καινούργιο, ζεστό, υποδειγματικό θεατράκι στο Μεταξουργείο. Στα θεϊκά και το προσεγμένο, καλαισθητό πρόγραμμα που προσφέρει και ολόκληρο το μεταφρασμένο (πολύ καλά από τον Δήμα και την Υψηλάντη) έργο. Κάτι που δυστυχώς λείπει από τα προγράμματα πολλών θεάτρων, ακόμη κι από ένα με την παράδοση ενός επιχορηγούμενου Θεάτρου Τέχνης.